

ŽIVOT VÍRY

4/ Volba prezidenta / Elity vs. lid?

8/ Bál jsem se o rodinu / Tomáš Süß

19/ Je Bůh dobrý? Opravdu vždycky?
/ Dave Patty

3

2018

45 Kč / 1,90 €

STRACH

Hřích, nebo dar?

co najdete v tomto čísle

úvodník

4 „Zvolili jsme prezidenta

Dan Drápal

křesťan a společnost

5 Dvojí občanství v době voleb

Pavlaína Bláhová

reportáž

6 Ohnivé společenství

Michal Krchňák

rozhovor

8 Prožil jsem rok a půl ve strachu

Tomáš Süß

téma: Vzepřít se strachu

12 Neúnosné břemeno

Pavel Raus

14 Strach u nevěřících a u křesťanů

anketa

16 Mezi plakáty idolů a plyšáky

Janette Oubrechtová

můj příběh

17 „Nečekej, že se rozestoupí obloha, jo?“

Alexandra

17 Bílý proužek na ruce i na srdci

Libuše Straková

18 Nemohla jsem jet v plné tramvaji

Šárka Kvaiserová

nad Biblií

19 Je Bůh dobrý? Opravdu vždycky?

Dave Patty

pokoj s Izraelem

20 Město tří velkých náboženství?

Johannes Gerloff

z historie

22 Pravdu zabít nelze

Baltazar Hubmaier,
Jaroslav Pleva

ze života církve

24 Radost, jakou jsme předtím neviděli

Geri Miller Fuehringová

recenze

25 Už se nebojím

Tomáš Dittrich

25 Hledal jsem Alláha, našel Ježíše

Johana Ondráčková

6
reportáž:
Ohnivé společenství
Fitzgerald, Bonnke a Manwaring
školili evangelisty

8
Jako pastor
mluvím
o svých
selháních

rozhovor
s Tomášem
Süsem

připravujeme

❑ Duchovní dary a naše bohoslužby

- ❑ Místo charismatických projevů na shromážděních
- ❑ Jak často se dary Ducha svatého používají v českých sborech a v cizině?

❑ rozhovor s Pavlem Hoškem

- ❑ Mezi letničními a akademickým světem
- ❑ Je bůh Koránu i Bohem Bible?

❑ povídka: Sherlock Holmes a případ podivné sebevraždy

20
Město tří velkých
náboženství?
Komu patří Jeruzalém?

24

Radost jakou, jsme
předtím neviděli
Fusion v Olomouci

ŽIVOT VÍRY

ročník 29 / březen 2018
cena 45 Kč / 1,90 €

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misii a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal
Redakce: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Lucie Vlasáková, DiS.
Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová
Sazba a grafická úprava: Ondřej Pumr
Korektury: Lucie Vlasáková, DiS., Zdenka Brázdilová
Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman
Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace
KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923
e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů nebo na e-mailu předplatne@zivotviry.cz.
Půlroční (250 Kč) či roční předplatné (499 Kč) lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Bližší informace (mj. kompletní ceník včetně množstevních slev) najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis také pomocí on-line formuláře objednat. Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklamace na Slovensku:
Knihkupectvo Jonatán,
Legionárska 2, 811 07 Bratislava
tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vvh.sk
<http://obchod.mrp.sk/vbh>

Distribuce pro zdravotně postižené elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 05 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147
Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslání příspěvků krátkit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka řádkové i plošné inzerce je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzerty zařadíme dle možností, s 50% příplatkem.

Redakce si vyhrazuje právo inzertát odmítnout. Seznamovací a fundraisingové inzerty nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

jakékoli propojení trůnu a oltáře (za feudalismu, komunismu i kapitalismu) ve mně budí špatné pocity. Proto mi připadalo zvláštní, že se u nás Velký pátek stal svátkem státním. Jak k tomu přijdou chudáci nevěřící?

Asi jsem se přepočítal, mít svátek navíc nevěřícím zjevně nevaří. Klidně by jich možná brali i víc.

A co my, věřící? Přece jen, Velikonoce jsou nejdůležitějším křesťanským svátkem. Aspoň jsme dostali prostor je lépe zažít a oslavit. Jak nám v tom pomáhá volno, které nám najednou spadlo do klína?

Jaké jsou pro tuhle oslavu vůbec možnosti? Lze ji pojmut individuálně. Kdo ale ve čtvrtek odpoledne odjede ke kamarádovi na chatu a tam se do soboty postí a modlí? Vlastně by se mi to líbilo, ale zatím jsem se k tomu nepropracoval.

Nebo se dá odjet do Izraele. Ne že bych se tam po mnoha letech netoužil zase podívat, ale Velikonoce bych si k tomu nevybral. Shodou okolností jsem jednou v ten čas byl ve španělské Compostele, ve středověku spolu s Jeruzalémem a Římem nejvýznamnějším cílem křesťanských poutí. I když momentálně středověk nemáme, modlářství jsem za těch pár dní zakusil víc než kdykoli dříve.

Ne že by to nebyly silné zážitky. Za tklivých zpěvů procházejí za tmy ulicemi města procesí lidí v kutnách s kapucemi, kteří přemísťují slavnostně vyšňořená a hodně těžká nosítka se sochami, modlami. Bylo docela zima, přšelo, a někteří šli naboso. Nebylo to jen divadlo, ti lidé to mysleli upřímně. Při zastávce s mariánskou modlitbou jsem prožíval, že k této osobě mají podobně bezprostřední vztah jako já k Ježíši. Ano, mělo to svou bizarní krásu a sílu. Vnímám to jako poctivý folklor, u kterého nejde o tanečky, ale o sepětí s půdou (dlažbou), tradicí, dávnými generacemi předků a s nesnadno uchopitelnými nábožensko-duchovními entitami.

Nezapomenutelně nepřijemná chvílička, kterou jsem před 27 lety zažil v chrámu Božího hrobu v Jeruzalémě s jedním skuhrajícím žebravým mnichem nebo popem, mi dává tušit, že v Izraeli není během Velikonoc o co stát.

Velikonoce lze prožít v církvi. Ale zrovna v té její odnoži, kam patřím, nemá jejich sborová oslava prioritu. Rodiny se rozjedou po vlastech českých, nedělní bohoslužba na Vzkříšení bývá navštívena chudě. O velikonočním pondělí jsme aspoň odpoledne pořádali grilování, ale v boji s deštěm, sněhem a chladem jsme sborovou velikonoční párty v posledních letech přesunuli na květen.

Pravda, dá se zajít na velkopáteční bohoslužbu, ale k tomu, aby se nám to podařilo, celodenní volno nepotřebujeme. To se týká i sederové večeře. Jednou jsme ji s manželkou zažili. Připomenout si židovské tradice a pojišť beránka s omáčkou z hořkých bylin je prima. Jenže jednou mi to stačilo. Mám nejasný pocit,

že skutečné Velikonoce jsou dál a hloub než v situaci po odchodu z Egypta.

Další sféra, kde oslavit Velikonoce, je rodina. Jak je prožít společně? Když si připomínáme ukřižování, asi by neměla být moc legrace, že? Což takhle půst? „Dětičky, dnes je Velký pátek, napapáme se až v sobotu!“ Nevím nevím, jestli by to takhle bylo nejlepší. Vztít děti na velkopáteční shromáždění slibuje, že se budou nudit, takže oslava touto cestou nejspíš zase nic moc. Rodinná oslava Velikonoc tak

Velký pátek – rodinný svátek?

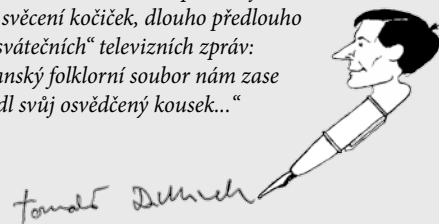
hrozí sklouznout k formě běžného víkendu obohacenému kraslicemi. Proti kraslicím nic nemám, nejsou křesťanské, ale ani pohanské (dnes už ne), takže u mě dobrý. Aspoň vidíš, že křesťan mého církevního prostředí to se slavením Velikonoc nemá snadné. (Mám reálnou naději, že jinde je to lepší, a mám naději, že se i ten můj segment může v této oblasti posunout.)

Spojit pošmournou velkopáteční tradici s prožitkem evangelia je těžké. Kristovo šílené utrpení je jen jednou stránkou poselství. Hodiny mezi ukřižováním a vzkříšením neumím a nemohu prožívat jako tenkrát učedníci, Máří z Magdaly nebo Kristova maminka. Už totiž vím, jak to dopadlo. Smrt na kříži je u mě nerozdělitelně propojená se Zmrtvýchvstáním. Nedovedu už být jenom smutný. Naplňuje mě vděčnost.

Navíc je Ježíšovo vítězné utrpení něčím tak závažným, že se s tím o prodlouženém víkendu v běžném formátu života dokážeš popasovat dost těžko, zvlášť jestli máš děti školou povinné. Ježíšův příklad, oběť i moc nás tolik přesahují! A přitom jde o to nejpodstatnější. Jsou to základy, na kterých rosteme. Jak ti poděkovat, Kriste? Jak ti poděkovat společně?

Takže možná za rok ta postní chata. „Dětičky, manželko, sbohem, jedu se duchovně vyžívat.“ No, možná by zbytek rodiny moc rád nebyl, takže snad až děti vyrostou?

Mít navíc svátek nevěřícím určitě nevaří. Jaký obraz o Kristu jim ale Velikonoce dávají? Bojím se, že to hlavní, co si pamatují už léta, je svěcení kočíček, dlouho předlouho šlágr „svátečních“ televizních zpráv: „Křesťanský folklorní soubor nám zase předvedl svůj osvědčený kousek...“

Zvolili jsme prezidenta

Dan Drápal

Zdá se, že druhá přímá volba prezidenta byla ještě dramatictější než první. Vzbuzovala velké emoce v celé společnosti, ale i mezi křesťany. Vypadá to, že čím byl rozdíl mezi kandidáty těsnější, tím byly emoce prudší, a to i v rámci jednotlivých rodin. Celé spektrum postojů mezi křesťany odpovídalo spektru celé společnosti. Podle jednoho církevního vedoucího bylo hlasování pro Miloše Zemana vážným hříchem, podle jiného bylo hlasování pro Jiřího Drahoše vzpourou proti Hospodinu...

Miloš Zeman, který se na české politické scéně pohybuje bezmála třicet let, byl všeobecně znám. Zato Jiří Drahoš byl relativně neznámý, a proto bylo snadné o něm šířit nejrůznější zvěsti. Zatímco plusy a minusy Miloše Zemana mohl každý hodnotit přímo, o Jiřím Drahošovi bylo třeba získat určité informace, což ovšem vyhovovalo těm, kdo ho volit nechtěli. Proto o něm začala kolovat po internetu celá škála informací, které měly od jeho volby odradit. Tyto informace byly dobře kalibrovány, aby zasáhly celé spektrum voličstva – od těch jednodušších po ty nejvzdělanější. Pro ty jednodušší to byly informace typu „Jiří Drahoš je pedofil, iluminát a svobodný zednář“. Zajímavé je, že toto podezření se táhne s českými prezidenty již od Tomáše Masaryka; o Benešovi to zřejmě platilo (přirozeně nikoli pedofilie), ale právě tomu by to byli adresáti této námitky ochotni odpustit, protože vyhnal Němce z pohraničí. Dále členství v Římském klubu (zde si autoři kampaně trochu naběhli, protože prezident Zeman se v Římském klubu v minulosti angažoval podstatně více), ale především postoj k migraci – k tomu se ještě vrátíme. Těm sofistikovanějším bylo určeno podezření, kdo že to Jiřího Drahoše platí a komu by Jiří Drahoš musel v případě zvolení jít na ruku.

Obecně z rozborů vyplývá, že Miloše Zemana volili s velkou převahou v Sudetech, tedy v místech, kde je nejsilnější KSČM a strana Svoboda a přímá demokracie Tomia Okamury a kde je také největší koncentrace lidí, kteří jsou přesvědčení, že polistopadový vývoj jim nic nepřinesl. Klíčovou úlohu hrálo také vzdělání. Nemá tím být řečeno, že žádní vzdělaní lidé Miloše Zemana nevolili, nicméně maturita byla velmi silným indikátorem, že daný člověk bude volit spíše Jiřího Drahoše.

„Elity“ vs. lid?

Nepochybně je v naší společnosti určitý zlom. Národ nemá elity, jichž by si vážil a na které by dal.

Pod „elitami“ můžeme myslet vědce, intelektuály, politiky, církevní představitele (i když ti u nás hrají roli minimální), významné publicisty a novináře, do jisté míry i „celebrity“. Tito lidé jsou nejvíce koncentrováni v hlavních městech – proto Jiří Drahoš v Praze zvítězil s obrovskou převahou. „Lid“ ale Praze nedůvěřuje.

Miloš Zeman

Jiří Drahoš

Důležité je najít odpověď na otázku, proč tomu tak je. Vidím tři důvody a uvedu je v pořadí důležitosti – a vlastně i v pořadí chronologickém.

1. Statisíce lidí, kteří v listopadu 1989 zaplnily Václavák, nechtěly primárně kapitalismus. Mnozí – zejména ze starší a střední generace – očekávali, že se nějak naváže na étos roku 1968. Jistě, nebylo to realistické zejména ekonomicky. Václavu Klausovi se podařilo přesvědčit značnou část národa, že rychlý přechod ke kapitalismu bude dobrý pro všechny. Jenže poměrně brzy se ukazovalo, že z dané situace dokážou těžit lidé, kteří se vyznají, a tak tu vznikla jakási „elita“ v uvozovkách, která bohatla a bohatla, zatímco lidé, kteří naivně vložili své investiční kupony do všelijakých fondů, byli „legálně“ podvedeni. Tehdy bylo zaděláno na novou nedůvěru „k těm nahoře“. Národní étos s heslem „nejme jako oni“ se během pár let vytratil jako pára nad hrncem. Bylo tu málo lidí, kteří by dokázali pojmenovat, co se děje, a pro svou slušnost se nechali ukřičet nebo se prostě neprosadili. Mám na mysli zejména Petra Pitharta a lidi jeho typu.

Smutným a výmluvným dědictvím tohoto dravého kapitalismu jsou dnešní miliony exekucí a ne úplně tenká vrstva nešťastníků, kteří se z tohoto bláta nikdy nevyhrabou. Miloš Zeman, za jehož premiérování se toto vše dalo a mnohdy i rodilo, dokázal tyto lidi přesvědčit, že je „jejich“ kandidátem. Přitom pro ně nic neudělal (jako premiér mohl, jako prezident už ne), ale ani se na toto téma nevyjadřoval.

EU a migrace

2. Evropská unie. Ta je mnohými vnímána jako něco přímo démonického. Křesťané o tom píšou zcela otevřeně; nevěřící by sice nepoužili tento termín, ale v podstatě to vidí stejně. Skutečností je, že evropské „elity“ obyvatelstvo dejme tomu severní Moravy nebo rumunského Banátu nechápu – a jsem toho názoru, že se o to ani nesnaží. Evropská unie je projekt elit a byrokracie – původně tak nebyla zamýšlena, ale vyvinula se tak. Evropské (ale i americké) elity nesnášejí Donalda Trumpa, ale oni má proti nim jednu výhodu: Z jeho nařízení musí být za přijetí každé nové regulace zrušeny dvě staré. To v Evropě není možné, protože jí

vládnou byrokraté, kteří za svůj úkol považují vytváření regulací, nikoli jejich rušení. Pokud zde nenastane nějaká zásadní proměna (kterou si, popravdě řečeno, nedokážu představit), nemůže Evropa v této věci začít Ameriku být jen dohánět.

Demonizace Evropské unie znemožňuje jakoukoli smysluplnou diskusi. Buď jste „za“, nebo „proti“. Říci „ano, ale...“ nebo „ne, ale...“ znamená, že jedna polovina obyvatelstva vás přestane poslouchat. Neodpustím si připomenout, že jsem byl proti vstupu. Ted bych ale s cxezitem váhal. Ve Spojeném království se brexitu moc dobře nedaří. Těšilo by mě, kdyby tu někdo z těch, kdo horují pro cxexit, ale ještě spíše z těch, kteří

jsou proti němu, odpovědně a vážně připravoval scénář, co udělat po referendu o vystoupení. Kombinace Zeman–Babiš–Okamura–komunisté by skutečně k cxezitu mohla vést. Co se bude dít v den D+1?

3. Konečně třetí důvod – migrace. Rozdíl mezi Zemanem a Drahošem je v celé otázce prakticky zanedbatelný, nicméně Zemanovi se s heslem „zastavme migranty a Drahoše“ podařilo vytvořit dojem, že je mezi nimi nebetýčný rozdíl. A migrace je a zůstane tématem. A bude to stále ožehavější téma, protože státy, které mi-

Objeví se politik, který pojmenuje problémy, naznačí řešení, a přitom z něj bude vyzařovat úcta i k odpůrcům?

granty přijímají, budou mít stále větší problémy. Nejhorší situace je zřejmě ve Švédsku, ale v médiích se o tom dozvíte minimum. A protože mainstreamová média – především západoevropská – toto téma neustále bagatelizují, uvolňují tím prostor pro různé propagandistické servery, které šíří buď přímo přehnané a nepravdivé informace, nebo z nich činí přehnané závěry. Faktem ale zůstává, že integrace muslimů se prostě nedaří, a dokud si to evropští politici nepřiznají, bude hůř. Příkop mezi „elitami“ a většinou obyvatelstva bude narůstat. Náš staronový prezident se pasoval do role zachránce, a přirozeně nemohl nevyhrát. Řešení ale není v tom, že ho budou všichni nazývat populistou. Miloš Zeman si migrační vlnu nevymyslel, pouze na ní surfuje.

Podtrženo a sečteno, je s podivem, že do nedávna neznámý Jiří Drahoš prohrál jen o nějaká tři procenta. Objeví se charismatický politik, který jasně pojmenuje problémy, naznačí řešení, a přitom z něj bude vyzařovat úcta k příznivcům i k odpůrcům? Nevím, zda láska a pravda na této straně nebe zvítězí nad lží a nenávistí, ale měli bychom se o to alespoň snažit.

Mgr. Dan Drápal je teolog, spisovatel a publicista.

Dvojí občanství v době voleb

Prezidentské volby skončily a část našeho národa slavila, zatímco druhá část byla zklamáná a rozčarováná. Výsledek voleb prohloubil ve společnosti neshody, vzájemné opovrhování a v některých případech i nenávisť. V takové situaci je někdy těžké nezapomenout, že se proti podobným projevům máme stavět a že naše občanství je dvojí, to hlavní v nebi a to méně podstatné tady na zemi.

Je jisté, že v našem sboru jsou jak voliči Miloše Zemana, tak voliči Jiřího Drahoše, a věřím tomu, že všichni volili podle svého nejlepšího svědomí, s nadějí, že jejich volba je pro Českou

proč by správný křesťan měl volit toho či onoho kandidáta. I když prezentované názory paradoxně hájily stejné biblické hodnoty, byly někdy i zcela protichůdné a svědčily o rozdělení naší společnosti. Je tedy zřejmé, že skutečnost, že jdeme za Bohem, nemusí ještě znamenat jednotnou volbu. Avšak v našich reakcích na volby či v diskusích kolem nich by se tato skutečnost odrazit měla. Při výměně názorů mezi zastánci prezidentských kandidátů byly posměch a urážky týkající se inteligence, životního stylu nebo charakteru toho druhého na denním pořádku. Častou a nejjednodušší reakcí na argumenty protistrany je snaha oponenta zlehčit, zesměšnit. Urážka ovšem není argument a sama o sobě ubírá jejímu autorovi na důvěryhodnosti.

Pro to, abychom se vyhnuli podobnému povolebnímu „splínu“ či „rauši“, můžeme udělat několik kroků: Pokud můj kandidát vyhrál, je především na mně, abych prosazoval smíření s těmi, kteří volili jinak, a vyvaroval se posměvačství. Zároveň to znamená, že musím navenek omlouvat všechny činy svého kandidáta, pokud s nimi vnitřně nesouhlasím, k tomu mě moje volba nezavazuje. Pokud můj kandidát prohrál, neměl bych doufat v to, že vítěz udělá chybu, ani mu přát nějaké selhání, aby si jeho voliči uvědomili, že se rozhodli špatně.

Jednu ze zásadních přidaných hodnot církve vidím v její schopnosti sjednocovat lidi s rozdílnými životními postoji i politickými názory. Debata uvnitř církve i mimo ni by tedy měla vycházet z toho, že v první řadě budujeme Boží království. Proto je třeba se při našich

rozhovorech o politice zaměřit na to, abychom si naslouchali, uměli argumentovat věcně a především nešířili nepravdivé informace. Pomluvy, lži, demagogie a dezinformace se již staly běžnou součástí naší společnosti. Tzv. konfirmační (sebepotvrzující) zkreslení, tedy výběr informací, které jsou nám názorově blízké, a ignorování těch sdělení, která nejsou v souladu s našimi názory, je lidem přirozené. O to víc ovšem musíme usilovat, aby informace, se kterými pracujeme a které šíříme, byly ověřené a pravdivé. Pokud si zprávu nemohu ověřit z více důvěryhodných zdrojů, nebudu ji šířit, přestože se do mé argumentace hodí.

Ve svém okolí jsem potkala několik lidí, kteří kvůli tomu, koho volili v parlamentních nebo prezidentských volbách, přestali mluvit se členy své rodiny. Tím větší radost jsem měla z toho, když jsem mohla den po volbě prezidenta přijít do sboru a vědět, že se naše vztahy nemění, přestože někteří volili jinak než já. A to je věc, kterou si chci při každých volbách připomínat. Politická garnitura se mění, ale moji bližní zůstávají a nechci, aby můj respekt k nim jakkoli ovlivnila moje nebo jejich politická preference.

□ Pavlína Bláhová, KS Praha

Mgr. et Mgr. Pavlína Bláhová vystudovala politologii, bezpečnostní studia a mezinárodní vztahy. Pracuje jako bezpečnostní analytička.

Ti, kterým je svěřena moc, potřebují naše modlitby.

www.adoptujsipolitika.cz

krátce

◆ **Mariánský sloup: nedodržené usnesení.** „Možná už 3. listopadu 2018 bude na Staroměstském náměstí stát Mariánský sloup,“ napsal 9. 2. internetový server Naše Praha. Čtenáře Života víry jsme informovali, že pražské zastupitelstvo 14. září loňského roku vyhovělo petici občanů proti znovupostavení Mariánského sloupu a uložilo učinit všechny právní kroky vedoucí k rozvázání smluvních závazků a k odnětí souhlasu Prahy s umístěním tzv. Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí.

Do konce loňského roku to měl zajistit radní Jan Wolf (Trojkoalice/KDU-ČSL). Ten však rozhodnutí svého nadřízeného orgánu neposlechl. Protože smlouvy nebyly zrušeny, může se začít stavět. Betonování základu (o hmotě 300 tun betonu) musí předcházet archeologický výzkum. Povolení k jeho provedení zatím existuje, přestože podle rozhodnutí magistrátu bylo (mělo být) zrušeno.

Není jasné, jak na tuto bezprecedentní situaci zareaguje pražské zastu-

pitelstvo. Svěvolné jednání lidoveckého radního budí podiv.

◆ **První Momokon.** První ročník Moravskoslezské modlitební konference (Momokon) se konal 9.–10. 2. v Ostravě v prostorách místního KS. Akci pořádaly

sborny AC Bohumín, AC Agapé Český Těšín a KS Ostrava. Modlit se přišlo asi 50 lidí.

V pátek večer byl zaměřen na moravskoslezský region. Úvodní informace o situaci v Ostravě přinesli náměstek přímátora Ing. Zbyněk Pražák (řkc) a starosta Hošťálkovic Ing. Jiří Jureček (KS),

večer moderoval pastor KS Antonín Kratochvíl. Chvály vedla skupina Moadias (KS a BJB Ostrava) a Jan Kočnar z CB Ostrava. Několik přítomných se pak šlo modlit do centra Ostravy.

Sobotní dopolední blok vedl pastor AC Bohumín Tadek Gaura. Motivoval přítomné k osobnímu očistění, vydání se do služby a k touze po ohni Ducha. O chvály se starala skupina AC Bohumín. Po Večeři Páně následovaly modlitby za církev.

Odpoledne byly na programu přimluvy za prezidenta a vládu naší země a za Izrael. Poslední blok konference byl věnován modlitbám za připravovanou Konferenci ohně CfaN v Maďarsku letos v létě.

Antonín Kratochvíl pro Život víry o akci uvedl: „Z celého programu vystupovala touha přítomných po probuzení v osobních životech, v našich sborech i v celém regionu. Odjžděli obcerstvení a povzbuzení s nadějí, že Nejvyšší se skloní a bude jednat.“

◆ **Mezidenominační víkend mládeže.** „Mladí lidé z různých denominací se mezi sebou moc neznají. Ovšem propojit mládeže je důležité – můžeme se obohatit a společně bojovat za ten náš kus půdy v srdci Evropy. Právě proto se letos už popáté v Kutné Hoře konal Mezidenominační víkend mládeže,“ napsal pro ŽV jeden z pořadatelů akce Ben Drápal z KS Praha. Ve dnech 26.–28. 1. se do modlitebny CB v Kutné Hoře sjelo asi sto účastníků. Jeden seminář vedl senátor Libor Michálek. Večer kázal Petr Šimmer a také Michálek. Oba také nabídli modlitby, a tak vznikl čas pro očekávání v tichu, protože většina účastníků si pro modlitbu, požehnání či proroctví přišla.

Jedním z hlavních posláních víkendu bylo přátelství. Napomohly tomu hry i volný čas nebo třeba společná práce v kuchyni (vařit pro sto lidí je zábava na půl dne). „Právě tím je MVM výjimečný, i lidé, kteří se raději drží svých přátel, se tu spřátelí s někým novým,“ uvedl Ben Drápal.

pokračování na následující dvojstraně